

Kaybolsaydım

– Meryem Keskin · 12 Ekim 2024

Siyah tlden bir duvak örtüldü,
Gecenin yüzüne.
Yıldızlar teker teker kayboluyor,
Gökyüzünden.
Mehtabın büyüsüne kapılmış,
Bir kemancının hüzzam bestesi.
Kırpıklarım, kavuşmamak için,
Direniyor adeta.
Gecemi bana düřman,
Yoksa ben miyim, yaşadığına bin pişman,
Bilmiyorum....

Sen gecelerin řairi,
Ben yalnızlığın şairesi.
al kemancı durma al,
Bu benim ömrümün son gecesi.
Kendimi bu kadar ihmal ettiđim için,
Sen affet beni ycenin en yücesi.
Dokunamadığım,

Umutları sıraladım ufkuma.
Hayalini sararken kırıldı kollarım.
Duramam artık, yolcu yolunda gerek...

Belkilerle süslenmiş, umut kırıntılarını,
Doldurdum koynuma.
Keşkeleri, büyümekten korkan,
Çocukluğuma bıraktım.
Geceyi çok iyi biliyordum da,
Gecenin mavisini ne demek bilen var mı?
Kızıl kurşuni renkler,
Günün hangi saatine aitti.
Hiç değilse gözlerimi yeşil örtseydi,
Olmaz mıydı?

Rengarenk kanatlarını takmış,
Kısacık ömrünü tüketmek için çırpınıyor.
Masum, kırılğan bir kelebek.
Hüzün sarısını sarmış,
Papatya, beyaz kanatlarıyla.
Kim bilir, kimler gelip koparacak,
Basit hevesler uğruna.
Kirli dudaklarda harcanan,
Sevda sözleri.
Pişmanlıklar hayal kırıklıkları.

Kuşlar yine özgür,
Çiçekler gülümsüyor güneşe.
Dünya aynı dünya.
Bitiyor işte kabusların kırıntısı,
Bu garip hülya.
Tüm renkler bir yana,
Bir tutam pembe dokunsaydı yanaklarıma.
Mavilerde kaybolsaydım keşke.
Mavilerde kaybolsaydım...

.....Meryem Keskin.....

.....04.09.2024.....